

KDYŽ SE MALÍŘ ZAMILUJE

A MÁ OČI JENOM PRO PAMÁTKY ANEB POKRAČOVÁNÍ PO LETECH

Petr Pěnkava je doslova mužem mnoha tváří. V roce 1968 odešel do švýcarského exilu, kde se živil jako malíř pokojů, umývač aut, kulisák, dekoratér i jako designér hodinek. Přitom všem se věnoval surrealismu a jeho obrazy se představily kulturní veřejnosti v Lausanné a ve francouzském Mulhause. Po návratu do tehdejšího Československa se výtvarně práci nějaký čas nevěnoval.

Pracoval zde opět jako malíř pokojů, závozník anebo řidič. Po dokončení večerního studia na stavební průmyslovce dělal stavebního mistra, traťmistra a stavební dozor u památkové péče. Zároveň obnovoval zakoupenou usedlost nedaleko Kralup nad Vltavou a pozvolna se vracel ke své malířské tvorbě. Jeho obrázky si rychle nacházely cestu k lidem a stále častěji je bylo vidět v našich výstavních síních. Zájem o ně projevil i galeristé v Austrálii a Kanadě. Osobnost Petra Pěnkavy je spojována nejen se záchranou nemovitých památek, ale také s proslulou Nostalgickou myš v Šemánovicích, kterou

zde vybudoval z bývalého vepřína a o jejíž věhlas se poté zasloužil především Ondřej Suchý a jeho Nostalgické muzeum zábavy. Právě v ní v roce 2000 poprvé představil svých deset nových obrazů: „Je mi líto, že změna majitele Myši a jeho slibu, že vše zůstane při starém, neprosněla a z vyhledávaného kulturního stánku, do něhož se za programem sjíždělo obecní z celých republiky, se stala celkem běžná restaurace,“ s viditelným zklamáním přiznává její zakladatel, s nímž jsem si zcela nedávno povídal nejenom o malování... Tolik z nedávné historie. Od tohoto rozhovoru k dnešnímu, uplynulo již devět let.

● Jak to bylo dál?

A bylo ještě hůř. Z běžné restaurace se na mnoho let stal opuštěný a pomalu zapomenutý objekt. Veškerá sláva ta tam, až koncem minulého roku svítila naděje. Zjistajasna se objevil nový provozovatel. Mladí manželé Bendovi, ještě plní energie a elánu. Když jsem je seznámil s historií a původním posláním Nostalgie, zaujalo je to. Prý se vydají stejným směrem. To znamená, ne hlučná zá-

bava rozjívěné mládeže, ale klídek, pohoda a pokud možno i nějaký ten kulturní zážitek. Skutečně, ve spolupráci s šemánovickou kulturní referentkou a neúnavnou organizátorkou paní Bozděchovou se do toho dali. Několik akcí již zdárně proběhlo. Já byl požádán, zda bych k dílu svou výstavou nepřispěl. Přesto, že stále platí, jak již jsem v tisku avizoval, nějaký čas nevystavovat, nešlo říct ne. Už pro tu vidinu znova probuzené oázy pro pocestné v Šemánovicích. Držím palce. Tato neplánovaná výstava se bude konat od 3. 8. – 7. 9. 2019.

● A ty Kralupy?

Když byla oprava usedlosti před dokončením, zjistil jsem, že rozrůstající město pohltilo i se svými nešvary můj klidný domov a okolí. Tak jsem prchal se svým psem znova a dál. Novým domovem se stala již zmíněná víska v lesích a skalách u Kokořína, Šemánovice.

● A jak to vypadá s vaším malováním nyní?

Tak to je mnohem veselejší povídání. Dá se říct, že už maluji naplno. Konečně mám vytoužené období, v kterém telefon zazvoní sporadicky. Pošták kolem jen projede a já ani nevím, kde mám budík. Už druhý rok mohu věnovat převážnou část svého času malování a věcem s nádechem atmosféry z Babičky od Boženy Němcové. Založil jsem malý sad, pěstuji víno, bylinky, mám starost o ptactvo, hmyz a vůbec vše živé mimo to, co má občanku. Když nastane večer, stále častěji dávám přednost knize před TV. Když sedím v příjemném interiéru chalupy u plátna v parnách nebo v mrazcích rozhlas zase oznamuje, jak lidé zavřeni v plechových krabicích na dálnici a čekají, a čekají. Potom pospichají a pospichají. To jsou chvíle, kdy si uvědomuji, že mé rozhodnutí přchnout do lesů, nebylo vůbec špatné.

Dnes si uvědomuji, že to malování je přirozenou součástí zvoleného stylu života. Když si zvolíte odloučenost od běžného mumraje, volíte aktivity, u kterých není třeba součinnosti lidí, relaxujete v přírodě a ne ve městech, tak logicky malování k tomu pasuje tak dobře, jako hořčice k párku.

Také dnes mohu potvrdit to, co jsem si říkal i před čtyřiceti lety. Aby to mé malování k něčemu bylo a mohlo mít nějakou hodnotu, je třeba prožít pokud možno kus pestrého života, jinak na to plátno nic moudrého nedostanu. To co dnes maluji, alespoň to tvrdí pozorní kritici a já

souhlasím, je mimo ten nezbytný humor, pestřejší o děj, sociální podtext, chování lidí, utrpení přírody a nostalgii časů minulých. Stále je co objevovat a vylepšovat, je to nekonečné. Také je asi podstatné, že nemalují pro peníze, neprodávám a nejsem nucen malovat pro obživu, ale pro potřebu se vyjádřit a pro své uspokojení. Objevují se také nečekané věci, úzce spojené s malováním. Například jsem dostal zajímavou nabídku, být spoluautorem knihy, už je ta kniha před dokončením.

● Mezi jaké malíře se řadíte? Čím si vysvětlujete takový zájem veřejnosti o vaše dílo?

Možná proto, že se snažím distancovat od tvorby většiny současných malířů a také dění ve výtvarné tvorbě nesleduji. Žena Ondřeje Suchého Johana, o mých obrazech říká „... ono je to tak pěkné proto, že nejsi ovlivněn žádnou výtvarnou školou...“ Ano, dělám si to po svém a lidi tomu rozumí. Utvrzují mě v tom i milé odezvy v návštěvních knihách u příležitosti výstav. Dnes si myslím, že to co maluji, není naivní, ale přirozená tvorba. Nenechávám se ovlivnit, žádné směry nesleduji, žádnou zvláštní techniku nevymýšlím, snažím se malovat tak, abych svým způsobem, co nejlépe a v rámci možností vyjádřil to, co chci přes plátno sdělit. Jak jsem se již zmínil, vystavuji méně. Výstavy jsou časově náročné a zatím jsem si na ten cirkus kolem realizace nezvykl. Pokud má někdo zájem, alespoň zprostředkovat, lze mé obrazy vidět na mých webových stránkách www.penkava.semanovice.cz

Petr Pěnkava

FOTO: Dr. Marek Dvorský lot a red.

Nezkrácený rozhovor lze najít na www.melnicko.cz

